

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 70.196 van 15 december 1997
in de zaak A. 56.318/IX-626.**

In zake : Maria STUER,
die woonplaats kiest bij
Advocaat C. DAERDEN,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 210 A

tegen :

het Openbaar centrum voor maatschappelijk
welzijn van ANTWERPEN.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat op 11 februari 1994 werd ingediend namens Maria STUER door haar raadsman C. DAERDEN, advocaat te Antwerpen, om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 22 november 1993 van de Beroepskamer van de Openbare centra voor maatschappelijk welzijn van de provincie Antwerpen waarbij het beroep van verzoekster tegen de beslissing van 14 oktober 1992 van het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Antwerpen tot afschaffing van het levensminimum als ongegrond wordt afgewezen, beslissing die aan verzoekster werd aangezegd met een brief van 13 december 1993;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 18 december 1995 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 19 november 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 december 1997;

Gehoord het verslag van de Eerste Voorzitter van de Raad van State G. BAETEMAN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. SWINNEN die, loco Advocaat C. DAERDEN verschijnt voor verzoekster;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

1.1. Maria STUER, feitelijk gescheiden, heeft een pensioen van 2.618 fr. Haar werd een bestaansminimum toegewezen van 9.219 fr. Het O.C.M.W. van Antwerpen kent haar maandelijks bij wijze van aanvullende bijstand 5.877 fr. levensminimum toe.

1.2. In zijn zitting van 14 oktober 1992 beslist het bijzonder comité sociale bijstand het levensminimum af te schaffen omdat betrokkene "over voldoende inkomsten blijkt te beschikken". Tegelijkertijd wordt ook de betaling van het bestaansminimum stopgezet.

1.3. Verzoekster komt op 4 november 1992 in beroep van die beslissing inzake maatschappelijke dienstverlening bij de provinciale beroepskamer van Antwerpen. Ze stelt niet in te zien waarom zij plots, in tegenstelling tot voorheen, over voldoende inkomsten zou beschikken.

1.4. Op 4 april 1993 maakt het O.C.M.W. van Antwerpen aan de beroepskamer het administratief dossier over. In het begeleidend schrijven licht het O.C.M.W. toe dat de hulpverlening werd stopgezet "aangezien (betrokkene) niet enkel een forse achterstal, doch tevens een maandelijks bedrag van 21.274 fr. aan onderhoudsgeld ontvangt na beslag op het pensioen van haar echtgenoot, wat haar moet in staat stellen een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid".

1.5. Het beroep wordt behandeld tijdens de zitting van de beroepskamer van 11 oktober 1993. Op deze zitting wordt de behandeling van de zaak uitgesteld naar de zitting van 22 november 1993 "teneinde (de appellante) duidelijk haar financiële toestand naar voor te laten brengen".

Hierop worden door de advocaten van verzoekster een conclusie en enkele stukken neergelegd.

1.6. Op 22 november 1993 wordt de bestreden beslissing uitgesproken die steunt op de considerans :

"dat verzoekster ter zitting niet in staat blijkt nadere uitleg over haar inkomsten en financiële toestand te verschaffen; dat dit blijkt uit o.m. het feit dat verzoekster de afrekeningsstaten waaruit de omvang van het door haar ontvangen onderhoudsgeld blijkt, niet kan voortbrengen; dat derhalve niet blijkt dat verzoekster geen onderhoudsgeld ontvangt en geen onvermogenheid kon bewijzen; dat bovendien uit het onderzoek ter zitting geen element naar voren is gekomen dat zou toelaten de beslissing van het OCMW te wijzigen";

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoekster onder meer aanvoert dat de bestreden beslissing genomen is met schending van artikel 97 van de Grondwet (thans artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet) en van artikel 22 van het koninklijk besluit van 9 maart 1977, doordat geen melding wordt gemaakt van het feit dat zij besluiten neerlegde, laat staan wordt geantwoord op deze besluiten waarin de feiten werden vermeld die het recht op steun verantwoorden, dat de beroepskamer in geen enkel opzicht rekening heeft gehouden met de door haar neergelegde stukken, te weten een arrest van het Hof van Beroep en een beschikking van de voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg, waaruit overduidelijk bleek hoeveel onderhoudsgeld haar werd toegekend, dat de beroepskamer evenmin haar precaire financiële toestand in aanmerking heeft genomen in die zin dat zij, benevens de omstandigheid dat ze vanaf 1 oktober 1992 geen bestaansminimum meer ontving, tevens een bedrag van 64.935 fr. aan het O.C.M.W. diende terug te betalen; dat de overweging i.v.m. de voorlegging van de afrekeningsstaten, waaruit de omvang van het ontvangen onderhoudsgeld zou blijken, niet relevant is, vermits de omvang juist uit de uitspraken van het Hof van Beroep en van de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg bleek, dat wanneer de beroepskamer het van wezenlijk belang achtte om van de afrekeningsstaten kennis te nemen, zij alleszins een bijkomend sociaal verzoek had moeten instellen, wat zij echter heeft verzuimd;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat ze geen nieuwe elementen aan het dossier kan toevoegen en derhalve zal berusten in het uiteindelijke arrest van de Raad van State;

2.3. Overwegende dat artikel 22 van het koninklijk besluit van 9 maart 1977 inzake de beroepskamers opgericht door de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn luidt als volgt :

"De beslissingen zijn, op straffe van nietigheid, met redenen omkleed. Zij vermelden : (...) 3. het eventueel neerleggen van besluiten.
(...)"

2.4. Overwegende dat wanneer geen melding van de neergelegde besluiten wordt gemaakt, zulks geen invloed heeft op de regelmatigheid van de beslissing, indien uit de beslissing blijkt dat met die besluiten rekening is gehouden, wat zoals hierna zal blijken, in deze niet het geval is;

2.5. Overwegende dat uit de aangehaalde redengeving van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeksters hulpaanvraag werd verworpen omdat ze op de zitting niet in staat was uitleg over haar financiële toestand te verschaffen en dit niettegenstaande haar bij tussenbeslissing van 11 oktober 1993 was gevraagd desbetreffend meer duidelijkheid te scheppen; dat de beroepskamer aldus uitsluitend voortgegaan is op het onderzoek ter terechtzitting en ze volledig voorbijgegaan is aan de conclusie waarin verzoekster -zij het vrij summier- haar financiële situatie schetste; dat in deze conclusie aan de hand van de tussengekomen gerechtelijke uitspraken werd aangetoond dat het maandelijks door haar echtgenoot te betalen onderhoudsgeld niet, zoals het O.C.M.W. beweerde, 21.274 fr. bedroeg, doch slechts 5.000 fr. wat de periode tot en met 30 juni 1993 betreft en 15.000 fr. wat de periode nadien betreft; dat uit deze conclusie eveneens kon worden afgeleid dat verzoekster, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing laat verstaan, geenszins betwistte dat de door de rechter toegekende bedragen werden geïnd, maar dat ze deze bedragen te laag

achte om een menswaardig bestaan te kunnen leiden, zodat de toekenning van een levensgeld door het O.C.M.W. noodzakelijk bleef;

2.6. Overwegende dat, door na te laten verzoeksters conclusie en de erin vervatte cijfergegevens in haar besluitvorming te betrekken, het onderzoek van de beroepskamer onvolledig is;

2.7. Overwegende dat de aangevochten beslissing inzonderheid steunt op het niet-voorbrennen van de afrekeningsstaten van het ontvangen onderhoudsgeld, terwijl uit geen enkel dossierstuk blijkt dat de beroepskamer verzoekster zou hebben gewezen op de noodzaak of zelfs de wenselijkheid om deze stukken voor te leggen; dat in de tussenbeslissing van 11 oktober 1993 wel aangedrongen werd om meer duidelijkheid omtrent de financiële toestand te scheppen zonder echter toe te lichten welke verduidelijking precies werd verlangd of welke stukken moesten worden overgelegd,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 22 november 1993 van de Beroepskamer van de Openbare centra voor maatschappelijk welzijn van de provincie Antwerpen waarbij het beroep van Maria STUER tegen de beslissing van 14 oktober 1992 van het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Antwerpen tot afschaffing van het levensminimum als ongegrond wordt afgewezen.

Artikel 2.

Dit arrest zal in de registers van bovenvermelde Beroepskamer worden overgeschreven en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

Artikel 3.

De zaak wordt verwezen naar de anders samengestelde Beroepskamer van de Openbare centra voor maatschappelijk welzijn van de provincie Antwerpen.

Artikel 4.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de Vlaamse Gemeenschap.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien december 1900 zevenennegentig, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	eerste voorzitter van de Raad van State,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	J. SMETS,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

G. BAETEMAN.